

Sygn. akt. IV Ka 603/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Menzel (spr.)

Sędziowie SSO Ewa Kilczewska

SSO Joanna Żelazny

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Tadeusza Kaczana

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013 r.

sprawy **J. G. (1)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k., z art. 278 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k., z art. 280 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k., z art. 288 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 31 stycznia 2013 r. sygn. akt XII K 969/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej) na rzecz adwokata E. G. kwotę 619,92 złotych (sześciuset dziewiętnastu i ⁹²/100, w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IV Ka 603/13

UZASADNIENIE

J. G. (1) został oskarżony o to, że

I. w dniu 27 lipca 2010 r. we W. na ul. (...) w parku S. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał rozboju na R. F. w ten sposób, że po uprzednim złapaniu go od tyłu i obezwładnieniu rąk i przewróceniu na ziemię, zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy S. (...), pieniądze, portfel z zawartością dowodu rejestracyjnego samochodu R. (...) o nr rej. (...), trzech sztuk kart płatniczych banku (...) S.A., czym działał na szkodę R. F.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie 15 - 16 sierpnia 2010 r. we W. przy ul. (...) dokonał włamania do sklepu (...) w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach, wszedł do wnętrza sklepu, skąd następnie zabrał w celu przywłaszczenia papierosy o łącznej wartości 3.000 zł., czym działał na szkodę B. K.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

III. w dniu 18 sierpnia 2010 r. we W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do kiosku L. w ten sposób, że wyważyli okno i drzwi wejściowe do kiosku, a następnie weszli do jego wnętrza, skąd niczego nie zabrali, czym działali na szkodę M. K. i T. G.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k.

IV. w sierpniu 2010 r. we W. w parku koło Galerii (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał rozboju na nieustalonym mężczyźnie w ten sposób, że po uprzednim podhaczeniu pokrzywdzonego, w wyniku czego upadł on na ziemię, przeszukali mu kieszenie i zabrali w celu przywłaszczenia portfel z dokumentami, pieniędzmi w kwocie nie mniejszej niż 40 zł., czym działał na szkodę nieustalonej osoby

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

V. w sierpniu 2010 r. we W. w parku koło Galerii (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał rozboju na nieustalonym mężczyźnie w ten sposób, że po uprzednim uderzeniu go ręką w twarz i kopaniu po całym ciele, w wyniku czego upadł on na ziemię, przeszukali mu kieszenie i zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 50 zł, czym działał na szkodę nieustalonej osoby

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

VI. w sierpniu 2010 r. we W. w parku w okolicy Galerii (...), kina H. i ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał rozboju na nieustalonym mężczyźnie w ten sposób, że po uprzednim uderzeniu go ręką w głowę i tułów, wyrwali mu i zabrali w celu przywłaszczenia plecak z zawartością telefonu komórkowego marki S. (...), dokumentów i pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 50 zł., czym działał na szkodę nieustalonej osoby.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

VII. we wrześniu 2010 r. we W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do kiosku w ten sposób, że podważyli roletę, lecz zamierzonego czynu nie osiągnęli ze względu na spłoszenie przez przypadkowych przechodniów czym działał na szkodę M. R.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k.

VIII. we wrześniu 2010 r. we W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do kiosku w ten sposób, że usiłowali podważyć roletę zabezpieczającą, lecz zamierzonego czynu nie osiągnęli ze względu na brak możliwości pokonania zabezpieczenia, czym działali na szkodę (...) S.A. i H. B.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k.

IX. we wrześniu 2010 r. we W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do sklepu (...) w ten sposób, że wybili szybę w drzwiach wejściowych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli ze względu na uruchomienie alarmu, czym działali na szkodę D. M.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k.

X. we wrześniu 2010 r. we W. z terenu budowy obwodnicy przy ul. (...) i ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz wraz z nieletnią, kilkukrotnie odcięli, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia przewody elektryczne wiszące na słupach o łącznej wartości 500 zł. czym działali na szkodę Zakładu (...) Sp. z o.o.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XI. we wrześniu 2010 r. we W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, zabrał w celu przywłaszczenia dwa kable - przedłużacze o długości 25 m i 50 m o łącznej wartości 500 zł., czym działali na szkodę (...) z siedzibą we W.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XII. w dniu 12 września 2010 r. we W. na ul. (...) w parku S. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał rozboju na M. S. w ten sposób, że po uprzednim kilkukrotnym uderzeniu ręką w twarz w wyniku czego pokrzywdzony upadł na ziemię a następnie przytrzymaniu go, co spowodowało u w/w obrażenia w postaci stłuczenia z krwiakiem okularowym i obrzękiem powiek okolicy oczodołu prawego, tj. obrażeń naruszających czynności narządów ciała oraz rozstroju zdrowia na czas nie przekraczający dni siedem, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 50 zł., czym działał na szkodę M. S.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

XIII. w dniu 18 września 2010 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał rozboju na J. J. (1) w ten sposób, że po uprzednim uderzeniu go pięścią w głowę i szarpaniu za ubranie, a także uderzaniu po całym ciele oraz kopaniu po nogach i brzuchu, zabrał mu w celu przywłaszczenia paczkę papierosów marki W. o wartości 9 zł. oraz portfel z zawartością paszportu, legitymacji szkolnej i dokumentami ubezpieczeniowymi, czym działał na szkodę J. J. (1)

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

XIV. w nocy z 18 na 19 września 2010 r., we W. przy ul. (...) i ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał włamania do kiosku Ruch w ten sposób, że uniósł roletę zabezpieczającą, wypchnął szybę z pleksy, a następnie z wnętrza kiosku zabrał w celu przywłaszczenia nie mniej niż 15 paczek papierosów o łącznej wartości 150 zł., czym działał na szkodę A. B.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

XV. w dniu 24 września 2010 r. we W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał rozboju na K. J. w ten sposób, że po uprzednim uderzeniu pięścią w policzek w wyniku czego upadł na ziemię, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego Samsung A. G.- (...), zegarka T. seria E. oraz innych drobnych przedmiotów o łącznej wartości 1.060 zł., czym działał na szkodę K. J.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

XVI. w dniu 30 września 2010 r. we W. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał rozboju na Y. D. w ten sposób, że po uprzednim złapaniu go za szyję i uderzeniu w głowę, w wyniku czego pokrzywdzony upadł na ziemię i doznał obrażeń w postaci rany ciętej naskórka w okolicy oka prawego, które naruszyły czynność narządów ciała i spowodowały rozstrój zdrowia na czas nie przekraczający dni siedmiu, a następnie usiłowali wyrwać mu telefon komórkowy, a także wyrwali mu i zabrali w celu przywłaszczenia torbę z zawartością paszportu ukraińskiego, pieniędzy w kwocie 600 zł i 200 Hrywien (tj. 80 zł.), karty bankowej P. Bank, imiennego biletu MPK i kluczy do mieszkania, czym działali na szkodę Y. D.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

XVII. w dniu 30 września 2010r. we W. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonał rozboju na J. J. (2) w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu drzwi i wybiciu szyby z pleksi, wdarli się do baraku na terenie budowy obwodnicy śródmiejskiej, gdzie następnie wielokrotnie bili pokrzywdzonego pięściami po całym ciele, wykręcili mu rękę, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 400 zł, czym działali na szkodę J. J. (2)

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

XVIII. w dniu 04 października 2010 r. we W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą brał udział w pobiciu J. W. w ten sposób, że siłą wdarli się do zajmowanej przez niego altany, a następnie wielokrotnie uderzali go po całym ciele i głowie oraz kopali, w wyniku czego doznał on obrażeń w postaci stłuczenia twarzoczaszki, złamania kości nosa, rany powieki dolnej oka prawego z ubytkiem tkanek, rany tłuczonej okolicy ciemieniowo – potylicznej lewej i złamania żebra VIII po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała oraz spowodowały rozstrój zdrowia na czas przekraczający dni siedem, przy czym sposób działania sprawców naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutków opisanych w art. 156 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

XIX. w dniu 04 października 2010 r. we W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonali zniszczenia mienia w postaci altany mieszkalnej i jej wyposażenia, tj. ubrań, dokumentów, opon, naczyń, telewizora i innych drobnych przedmiotów w ten sposób, że celowo ją podpalili, w wyniku czego spowodowali straty o łącznej wartości nie mniejszej niż 5.000,00 zł na szkodę A. R. i A. W.

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 31.01.2013 roku Sąd Rejonowy:

I. oskarżonego **J. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **J. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **J. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **J. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

V. oskarżonego **J. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego **J. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego **J. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XV części wstępnej wyroku, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego **J. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XVI części wstępnej wyroku, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego **J. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XVIII części wstępnej wyroku, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 156 § 1 k.k. i za to na mocy art. 156 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

X. oskarżonego **J. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIX części wstępnej wyroku, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynów opisanych w pkt. I, II, III, IV, V, VI, XII, XIII, XVII.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności na poczet, której zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania J. G. od dnia 29.09.2011 r. do 13.02.2012 r. oraz od 7.03.2012 r do 21.03.2012 r.

Na podstawie art. 46 § 1 kk oskarżony został zobowiązany do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Zakładu (...) sp. z o.o. kwoty 500 złotych.

Sąd Rejonowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 2022, 12 złotych tytułem nieopłaconej obrony z urzędu.

Kosztami sądowymi obciążony został Skarb Państwa z uwagi na zwolnienie oskarżonego od ich poniesienia..

Wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok, co do winy w pkt. I-III oraz w pkt. VI-X części dyspozytywnej oraz co do orzeczonej kary w pkt. IV-V oraz w pkt. XI części dyspozytywnej wyroku zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść wyroku polegający na przyjęciu, że oskarżony J. G. (1) popełnił przypisane mu w wyroku czyny, w sytuacji gdy poczynione ustalenia temu przeczą w tym przez a) odmowę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w części, w zakresie, w jakim zaprzeczył swojej winie, mimo braku rzeczowych podstaw do dyskwalifikacji tych wyjaśnień;

b) oparcie wyroku w części skazującej oskarżonego wyłącznie na pomówieniu przez oskarżonych o te czyny A. P. (1) i M. W., mimo istniejących wątpliwości co do treści ich zeznań, nadto bez właściwego uzasadnienia takiego stanowiska;

c) uznanie, że zeznania pokrzywdzonych, w tym świadków K. J., Y. D. i J. J. (2) wskazują że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy zeznania tych świadków mają odmienny walor i prowadzą do wniosku przeciwnego.

2. obrazę przepisów prawa procesowego, które miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.4,7,410, 424§1 kpk wobec dowolnej oceny i braku wszechstronnego rozważenia dowodów z zeznań pozostałych świadków w zakresie w jakim odpowiadają ustalonym przez Sąd stanowi faktycznemu, bez wskazania których świadków i w jakim zakresie i dlaczego;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść wyroku przez bezzasadne uznanie, że nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna wobec J. G. (1), a także uznanie, że sąd nie znalazł okoliczności łagodzących wobec oskarżonego, a w konsekwencji uznanie za adekwatną bezwzględnej kary pozbawienia wolności, bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania;

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary wobec niedostatecznego rozważenia dyrektyw jej wymiaru w świetle art.53 § 1 kk w zakresie stopnia winy i społecznej szkodliwości,

wniósł o :

1.- o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach I-III oraz VI-X części dyspozytywnej wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów;

2.-o zmianę wyroku w pkt. IV, V, XII przez wymierzenie kary jednostkowych i łącznej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

ewentualnie

3.-o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania,

4. o zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów obrony oskarżonego w postępowaniu apelacyjnym, albowiem obrona nie została zlecona, a koszty nie zostały opłacone.

Prokurator zaskarżył wyrok w części, co do pkt. XVII opisanego w części wstępnej wyroku zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że oskarżony J. G. (1) nie popełnił zarzucanego mu czynu w pkt. XVII aktu oskarżenia polegającego na dokonaniu w dniu 30.09.2010 roku we W. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z inną osobą rozboju na J. J. (2) tj. czynu z art. 280 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego, w postaci przede wszystkim zeznań pokrzywdzonego J. J. (2) wskazuje na popełnienie przez niego ww. czynu i wniósł o uchylenie orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd zważył:

Obie złożone apelacje w stopniu oczywistym są bezzasadne.

Co do apelacji prokuratora

Oskarżyciel publiczny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprowadził w zasadzie do jednego elementu, a mianowicie błędnej oceny dowodu z zeznań świadka J. J. (2). Prokurator odmiennie niż uczynił to Sąd Rejonowy przyjmuje, że treść zeznań pokrzywdzonego stanowi obiektywny dowód potwierdzający przyjętą w akcie oskarżenia tezę, że sprawcą napadu rabunkowego na pokrzywdzonego był oskarżony. Takie stanowisko nie zasługuje zdaniem Sądu Okręgowego na aprobatę. Z zeznań pokrzywdzonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika, że w dniu 12. 09.2010 roku do przyczepy campingowej, w której przebywał pokrzywdzony wdarło się dwóch mężczyzn, którzy zaczęli bić go bez powodu pięściami, a następnie wyrwali mu telefon komórkowy i uciekli. Według opisu pokrzywdzonego sprawcami napadu byli dwaj mężczyźni wzrostu po około 175 cm. (k. 185) . W trakcie przeprowadzonej czynności z okazania zdjęć sygnalitycznych zamieszczonych na tablicy poglądowej nr 2 pokrzywdzony stwierdził, że nie jest do końca pewien, ale w 70 % wydaje mu się, że jednym z mężczyzn był mężczyzna oznaczony nr 4 na tablicy poglądowej. Wskazane zdjęcie było wizerunkiem J. G. (1). Pokrzywdzony, gdy został przesłuchany na rozprawie (K. 780) stwierdził, że nie może powiedzieć, że wśród napastników był oskarżony, gdyż przyczepa była mała, a światło, które wówczas świeciło było nie na tyle dobre, żeby mógł się przyjrzeć napastnikom. Żaden inny z przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy dowodów nie wskazuje na udział oskarżonego w zarzucanym mu przestępstwie, a nawet nie pozwala na ustalenie, że oskarżony w tym czasie przebywał w pobliżu miejsca, w którym doszło do dokonania rozboju. Taka treść zeznań pokrzywdzonego, jak trafnie przyjął Sąd Rejonowy, nie daje

uzasadnionej podstawy do przyjęcia, że oskarżony jest sprawcą zarzucanego mu czynu. Takiej oceny nie zmienia fakt, że drugi z typowanych sprawców czynu został w innym toczącym się postępowaniu uznany za winnego zarzucanego mu czynu. Zwrócić należy uwagę, że A. P. (1), dokonywał wielu czynów karalnych wspólnie i w porozumieniu z różnymi osobami i fakt ten samorzutnie nie może stanowić, że w zakresie omawianego czynu współdziałał z J. G.. Ponadto, na co zdaje się nie zwracać uwagi prokurator, oskarżony nie odpowiada rysopisowi sprawcy przedstawionemu przez pokrzywdzonego. Pokrzywdzony opisując sprawców wskazał, że obaj byli wzrostu około 175 cm. Oskarżony J. G. (1) jest wyższym mężczyzną i legitymuje się wzrostem 182 cm. (k. 425). Natomiast A. P. (1), który został prawomocnie skazany za ten czyn (sygn. akt XII K 158/11) jest mężczyzną znacznie niższym. Jego wzrost wynosi 169 cm. (K. 75). O ile pokrzywdzony, co jest rzeczą zrozumiałą, nie miał możliwości precyzyjnego ustalenia wzrostu napastników i mógłby podając te dane wzrost 182 cm określić, jako około 175 cm., to z całą pewnością zauważyłby znaczną różnicę wzrostu obu napastników. Różnica wzrostu A. P. (1) i J. G. (1) wynosi 13 cm. i należy do takich, które są zauważalne bez potrzeby dokonywania pomiaru. Skoro zeznania pokrzywdzonego rodzą tak istotne wątpliwości, których nie można w żaden dostępny, znany i obiektywny sposób wyjaśnić, to bez wątpienia stanowisko Sądu Rejonowego uznające wskazany dowód za niewystarczający do przypisania oskarżonemu sprawstwa uznać należy za prawidłowe. Ponadto, skoro żaden z innych dowodów zgromadzonych w sprawie nie wskazuje na udział oskarżonego w rozboju, a także żadna z ustalonych okoliczności nie pozwala wnioskować o możliwości pozyskania takiego dowodu, stanowisko w przedmiocie uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu uznać należy za trafne.

Co do apelacji obrońcy

Obrońca oskarżonego kwestionując rozstrzygnięcie, co do winy odnośnie czynów z pkt. I-III oraz VI-X w pierwszej kolejności podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który w zasadzie sprowadził do błędnej oceny zgromadzonych dowodów polegającej na niezasadnym przyjęciu, że wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne oraz uznaniu, że zeznania pokrzywdzonych, a także świadków A. P. (1) i M. W. są dowodami obiektywnymi. Instancyjna kontrola zgłoszonego zarzutu wskazuje, że zaprezentowane przez obrońcę stanowisko jest jedynie polemiką z prawidłowo poczynionymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami. W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd Rejonowy zgromadził wszystkie istniejące i dostępne dowody, które wszechstronnie zostały ocenione. Swoje zapatrywania, co do oceny poszczególnych dowodów sąd a quo przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych, co do przypisanych oskarżonemu czynów istotnie w głównej mierze oparł się na dowodach z zeznań M. W. i A. P. (1). Wskazani świadkowie przesłuchani jako podejrzani w innych toczących się postępowaniach bardzo szeroko i szczegółowo na etapie postępowań przygotowawczych opisali, jakich przestępstw się dopuścili. Ich relacje są konsekwentne i logiczne. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że świadkowie bardzo szczegółowo opisali sposób popełniania poszczególnych czynów, miejsca dokonanych przestępstw oraz osoby sprawców. Wymienieni dopuścili się wielu przestępstw. Jednakże wyraźnie wskazali, w których uczestniczył oskarżony J. G. i, w których nie brał udziału. Gdyby zechcieć przyjąć, jako prawdziwą tezę przedstawioną przez skarżącego, że wskazane dowody mają na celu wyłącznie pomówienie oskarżonego i zrzuć na niego odpowiedzialność za przestępstwa, których nie popełnił, to niezrozumiałe byłoby wskazywanie, że tylko w niektórych z nich oskarżony uczestniczył. Uważna lektura podważanych dowodów nie prowadzi również do wniosku, że A. P. (1), czy M. W. nieprawdziwie wskazywali na J. G. (1) jako sprawcę, aby zminimalizować swój udział, albowiem obaj opisywali bardzo dokładnie swój aktywny udział w poszczególnych przestępstwach. Nie sposób także podzielić zarzutu błędnej oceny dowodów z zeznań K. J., Y. D. oraz J. J. (2). Odnośnie zeznań J. J. (2) Sąd Rejonowy przyjął, że dowód ten jest wiarygodny jedynie w części stwierdzającej, że doszło do napadu rabunkowego na osobie tego świadka. Natomiast w ocenie sądu a quo wymieniony dowód nie może stanowić potwierdzenia udziału oskarżonego w tymże napadzie. Konsekwencją takiej oceny zeznań pokrzywdzonego i przyjęcia ostatecznie, że wyjaśnienia oskarżonego są w tej mierze dowodem obiektywnym było uniewinnienie oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podobnie należy ocenić zarzut błędnej oceny zeznań K. J. i Y. D.. Sąd Rejonowy na podstawie wymienionych dowodów ustalił okoliczności, miejsca, warunki, w jakich doszło do popełnienia przestępstw na szkodę wymienionych osób. Nie wskazywali oni na udział J. G.. Ten fakt ustalony został w oparciu o dowody z zeznań A. P. i M. W.. Przy czym, co jest niezwykle istotne i na co zwrócił także uwagę Sąd Rejonowy, że zeznania pokrzywdzonych

spójne są w szczególności z tym, co zeznali A. P. (1) i M. W.. Wzajemne powiązanie dowodów i ich logiczna konsekwencja słusznie doprowadziły Sąd Rejonowy do wnioskowania o ich prawdziwości.

Zgłaszając zarzut naruszenia prawa procesowego skarżący podniósł, że Sąd Rejonowy na k. 11 uzasadnienia nie przedstawił pełnej oceny dowodów, na których oparł swoje ustalenia, a ogólnie jedynie uznał je za wiarygodne. Zgodzić się można z obrońcą, ale jednak tylko w tym zakresie, że przedstawiona ocena dowodów, bez ich precyzyjnego powołania może rodzić pewne wątpliwości. Jednak należy zaznaczyć, że ocena ta jest przedstawiona w ostatnim akapicie części uzasadnienia poświęconej ocenie dowodów osobowych. W poprzedzającej części uzasadnienia Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, jakie dowody wziął pod uwagę rozstrzygając w przedmiocie poszczególnych zarzuconych oskarżonemu czynów, a następnie zaprezentował prawidłową ich ocenę. Nie budzi zdaniem Sądu Okręgowego wątpliwości, że kwestionowane przez obrońcę sformułowanie zawarte w uzasadnieniu wyroku odnosi się do wszystkich innych (pozostałych dowodów z zeznań świadków), które nie miały zasadniczego znaczenia ani dla oceny sprawstwa, ani winy przypisanej oskarżonemu. Nawet przy przyjęciu, że uzasadnienie zawiera pewien defekt, zaś jak przedstawiono wyżej ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa, to naruszenie prawa procesowego nie mogłoby mieć wpływu na treść orzeczenia, gdyż uzasadnienie jest z natury elementem następczym po wyrokowaniu, który nigdy nie może mieć wpływu na to, co zostało wcześniej ogłoszone.

Sąd Okręgowy nie podziela również zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary oraz powiązanego z nim błędu w ustaleniach faktycznych pkt. III i IV apelacji. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że wymierzone oskarżonemu kary za poszczególne przestępstwa są karami najłagodniejszymi z przewidzianych przez ustawę (z art. 279 § 1 kk po 1 rok pozbawienia wolności, z art. 156 § 1 kk 1 rok pozbawienia wolności, z art. 280 § 1 kk po 2 lata pozbawienia wolności) albo karami zbliżonymi do ustawowego minimum (z art. 278 § 1 kk po 6 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 288 § 1 kk 6 miesięcy pozbawienia wolności). W stosunku do oskarżonego Sąd Rejonowy nie ustalił i nie podniósł tego także obrońca, że w sprawie zachodzą takie okoliczności, które dawałyby podstawę do wymierzenia oskarżonemu kar za poszczególne czyny poniżej ustawowego zagrożenia. Natomiast Sąd Rejonowy wymierzając kary oskarżonemu słusznie zauważył, że jest on człowiekiem zdemoralizowanym, który z popełniania przestępstw uczynił sposób na życie i źródło swojego utrzymania. Stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów oznaczył Sąd Rejonowy, jako znaczny i wskazał, jakie elementy na niego się składają (str. 15 uzasadnienia). Zważywszy na minimalne wymiary kary za poszczególne przestępstwa trudno dopatrzeć się takiej sytuacji, aby w zakresie jakiegokolwiek sankcji został przekroczony stopień winy. Oskarżony przyznał się do popełnienia niektórych przepisanych mu czynów. I chociaż Sąd Rejonowy nie wskazał tego w uzasadnieniu wyroku, jako okoliczności łagodzącej, to przecież wymierzając oskarżonemu karę minimalną lub prawie minimalną, przy całym szeregu okoliczności wpływających na zaostrzenie wymiaru kary nie sposób uznać, że w ostatecznym kształcie wymierzono karę z naruszeniem art. 53 kk. Także zarzut rażąco niewspółmiernej kary odnoszący się do wymierzonej oskarżonemu kary łącznej jest oczywiście błędny. Oskarżony został skazany łącznie za 10 przestępstw. Sąd Rejonowy mógł wymierzyć oskarżonemu karę łączną od 2 lat pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych) do 10 lat i 6 miesięcy (sumy kar). Wymierzając oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że będzie ona właściwie kształtować sytuację osobistą oskarżonego i jest wystarczająca dla osiągnięcia celu wychowawczo-represyjnego. Wymierzona kara łączna uwzględnia również takie okoliczności istotne dla jej wysokości, jak duża liczba czynów karalnych, które wchodziły w jej skład, czas, w jakim zostały popełnione oraz ich rodzajowość. Z tych powodów Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd, że kara łączna wymierzona oskarżonemu jest sprawiedliwa i uwzględnia wszystkie istotne elementy dla jej wymiaru. Przyjęcie, że kara 3 lat pozbawienia wolności jest karą właściwą czyni wniosek obrońcy o warunkowe zawieszenie jej wykonania bezprzedmiotowym (art. 69 § 1 kk).

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy o adwokaturze Dz.U.2009.146.1188 i § 14 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o opłatach za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U z 2002. 163. (...).

Uwzględniając sytuację życiową oskarżonego i jego ograniczone zdolności zarobkowania w okresie odbywania kary pozbawienia wolności Sąd zwolnił go od obowiązku zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.